

Sygn. akt III U 891/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Krzyżewska
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2014r. w Suwałkach

sprawy **A. G.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie przedemerytalne

w związku z odwołaniem A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 17 października 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 891/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 17.10.2013r. odmówił **A. G.** prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenie społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła - jako mężczyzna - co najmniej 61 lat i posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Świadczenie przedemerytalne na tych warunkach przysługuje osobie po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna,

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych,

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wnioskodawca powyższych warunków nie spełnił, ponieważ z przedłożonych do wniosku dokumentów nie wynika, aby z dniem 28.02.2013r. ogłoszono upadłość prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności.

W odwołaniu od tej decyzji A. G.wniósł o jej uchylenie i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, że organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję bez przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, dlatego też orzeczenie tego organu jest niezgodne z jego sytuacją. Przez wiele mianowicie – ponad 15 – lat prowadził działalność gospodarczą polegającą na handlu antenami, żarówkami, bateriami itp., która to działalność przynosiła dochody. Wskutek jednak zmiany zarządu targowiska, sytuacja od 3 lat uległa pogorszeniu, bowiem na skutek wprowadzenia różnych opłat na targowisku, płatnego parkingu, wyższe opłat dzierżawy i innych, wiele punktów handlowych zostało zlikwidowanych. W podobnej sytuacji znalazł się sam wnioskodawca, który ze względu na ponoszone straty zlikwidował w lutym 2013r. swoją działalność gospodarczą. Nie zgłaszał do Sądu wniosku o ogłoszenie upadłości, ponieważ prowadził działalność jednoosobowo. Ponadto podkreślił, że postępowanie upadłościowe jest bardzo drogie i skomplikowane. W tej sytuacji zaprzestanie prowadzenia przez niego działalności gospodarczej nastąpiło wskutek faktycznej upadłości firmy. Spełnił zatem przesłanki określone w ustawie do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Powołał się w tym względzie na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15.03.2006r., III AUa 15/06, który wskazał, że w sytuacji, gdy przychód firmy jest znacznie niższy od kosztów jego uzyskania i dłużnik spełnia zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe przesłanki do ogłoszenia upadłości, a jedyną przeszkodą do jej ogłoszenia jest niemożność wpłacenia nawet zaliczki na poczet kosztów postępowania, należy przyjąć, iż istnieją obiektywne przyczyny zaprzestania prowadzenia działalności, a więc cel, jakiemu miała służyć ustawa z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252), został osiągnięty.

Na okoliczność dowiedzenia, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza upadła, zawniósł do przesłuchania świadków.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wnioskował o jego oddalenie, uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Spór w sprawie sprowadza się do oceny tego, czy odwołujący się spełnia warunki do uzyskania świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 i ust. 3 powołanej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, który stanowi, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenie społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła jako mężczyzna co najmniej 61 lat i posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 25 lat.

Pozostałe warunki do uzyskania świadczenia przedemerytalnego wskazane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych odwołujący się niewątpliwie spełnia. Stosownie mianowicie do art. 2 ust. 3 powołanej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, pobierał co najmniej 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, oraz łącznie spełniła następujące warunki:

1. dalej jest zarejestrowana w charakterze osoby bezrobotnej,

2. nie odmawiała w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz

3. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W sprawie bezspornym jest, że odwołujący się, urodzony (...) i posiadający co najmniej 25 lat okresu uprawniającego do otrzymania emerytury, od dnia 1.01.1990r. do dnia 28.02.2013r. (k. 3 akt E) prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Następnie zaś zarejestrował się jako osoba bezrobotna od dnia 9.03.2013r. i od dnia 9.03.2013r. pobiera zasiłek dla bezrobotnych. Zaprzestał zatem prowadzenia działalności gospodarczej, co znalazło potwierdzenie także w jego wyjaśnieniach jak też zeznaniach przesłuchanego świadka na rozprawie – T. F.. Obydwaj wskazali, że to z winy nowego zarządu targowiska, który od trzech lat nakłada na handlowców różne opłaty, wysokie czynsze, wielu handlowców zaprzestało na targowisku handlowania, bowiem nie było dochodów, a jedynie straty. W podobnej sytuacji znalazł się sam wnioskodawca, który zakończył prowadzenie działalności gospodarczej, jednak nie rozpoczął postępowania upadłościowego ze względu na koszty.

W takiej sytuacji brak jest podstaw do twierdzenia za powodem, że faktycznie okoliczności przez niego podane, łącznie z dołączonymi dokumentami na rozprawie (koperta k. 10), jak też zeznania św. T. F. (k. 11 odwrót, 00:03:15) są przydatne do przyjęcia upadłości jego działalności gospodarczej, skoro nie przeprowadzono postępowania upadłościowego przed Sądem. Działalność gospodarza zlikwidowana z przyczyn ekonomicznych (nie przynosiła dochodów) nie jest w żaden sposób równoznaczna ze spełnieniem przesłanki ogłoszenia upadłości, jak to ocenił sam wnioskodawca. Nie ulega wątpliwości, że wniosek w/w jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą we wskazanym okresie był rozpatrywany pod kątem regulacji art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) – cyt. już wcześniej.

Poza sporem jest w sprawie, że A. G. nie legitymuje się postanowieniem Sądu o ogłoszeniu upadłości prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie ustawy z dnia 28.02.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012r., poz. 1112), a jako przedsiębiorca stosownie do art. 1 i 5 podlegał ustawie. Sąd Okręgowy uważa, że nie powinno być wątpliwości, że użyty przez ustawodawcę w art. 2 ust. 1 p. 3 termin „ogłoszenie upadłości” nie może być interpretowane tak jak oczekuje właśnie skarżący, to znaczy, że pojęcie to obejmuje także sytuacje, w których osoba prowadząca działalność gospodarczą sama likwiduje prowadzoną działalność, uznając, iż jest ona nierentowna.

Ogłoszeniem upadłości w rozumieniu tego przepisu jest głównie wydanie przez sąd w postępowaniu upadłościowym postanowienia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 cyt. wyżej ustawy. Warunek taki spełniałoby także wydanie przez sąd w postępowaniu upadłościowym postanowienia oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowiłby art. 13 tejże ustawy, w myśl którego sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Brak jest natomiast możliwości prowadzenia w sprawie o świadczenie przedemerytalne postępowania „wpadkowego” co do tego, czy osoba ubiegająca się o świadczenie przedemerytalne faktycznie zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z przyczyn uzasadniających ogłoszenie upadłości. W takiej sytuacji bowiem sąd podejmujący decyzję w przedmiocie świadczenia przedemerytalnego zmuszony by był do badania rentowności prowadzonej działalności gospodarczej przez wnioskodawcę, które z kolei jest wszak pojęciem ekonomicznym i trudnym do zdefiniowania, a przy tym może się zmieniać w czasie jej prowadzenia, jest uzależniona w pewnym sensie od samego prowadzącego działalność gospodarczą, typu tej działalności, sytuacji gospodarczej w kraju i innych czynników. Ustawa z 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych nie zawiera regulacji rentowności, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 p. 3 tej ustawy pojęcia „ogłoszenie upadłości” miał na myśli

właśnie rentowność działalności gospodarczej prowadzonej przez wnioskodawcę, ubiegającego się o świadczenie przedemerytalne, a nie orzeczenie wydane we właściwym trybie przez właściwy sąd.

Ponadto podkreślić należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20.11.2006r. stwierdził, że art. 2 ust. 1 p. 3 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych jest zgodny z art. 67 ust. 2, art. 32 oraz art. 2 Konstytucji RP. Trybunał podkreślił, że ustawodawca wprowadził wymaganie ogłoszenia upadłości, zakładając, iż przyczyna zaprzestania działalności gospodarczej – i tym samym pozostawanie bez pracy osoby ubiegającej się o świadczenie przedemerytalne – będzie obiektywna, taka sama w wypadku wszystkich prowadzących działalność gospodarczą, a jej wystąpienie zostanie sprawdzone przez sąd rozpatrujący wniosek o ogłoszenie upadłości.

Rozważywszy powyższe, wobec braku jednej z ustawowych przesłanek umożliwiających w przedmiotowej sprawie nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w wyroku.

JK/mmw